మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

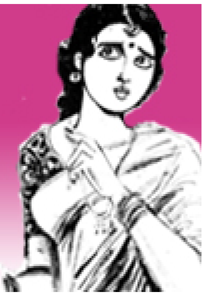

(గత సంచిక తరువాయి)

14వ భాగం

మహా జీవితం మళ్ళీ మొదటికి వచ్చింది. కాకపోతే ఇదివరకటిలా సమాధానంలేని ప్రశ్నగా నిలబడకుండా వాడికంటూ ఒక వ్యాపకం ఏర్పడింది. శత్రుఘ్న నేర్పినవే మరింతగా మెరుగులు దిద్దుతూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు. వాడి వలన తనకి ఎలాంటి నష్టం లేకపోయినా, మహాలక్ష్మి కి మాత్రం వాడిని చూస్తుంటే చిరాగ్గా ఉంది. మగపిల్లాడు అలా పొద్దస్తమానం ఇంట్లో గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూర్చోడం ఏమాత్రం నచ్చలేదు ఆవిడకి. వీడిలా ఇల్లు కదలకుండా కూర్చుంటే ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతాడు అనుకుంది.

ఆ రాత్రి భర్తకి కొంచెం గట్టిగానే చెప్పింది తన మనసులో మాట "ఆడది తిరిగి చెడింది.. మగాడు తిరక్క చెడ్డాడు" అని సామెత వాడిని ఎక్కడన్నా ఉద్యోగంలో అయినా చేర్పించండి" .

ఆయన చిరునవ్వుతో అన్నాడు.. "ఈ రోజుల్లో నువ్విలాంటి సామెతలు చెప్పకూడదు లక్ష్మి..కాలం మారిపోయింది.. ఆడవాళ్ళు నీనోట ఈ మాట వింటే నీ మీదకు దండయాత్రకు వస్తారు " అన్నాడు.

ఆవిడ కూడా నవ్వి అంది.."సామెత చెప్పాను.. నేను మాత్రం ఆడవాళ్ళని నాలాగా నాలుగు గోడల మధ్య బతకమని ఎందుకు చెప్తాను " అంది.

"అంటే నిన్ను నేను నాలుగు గోడల మధ్యా బంధించానంటావు "

ఆవిడ పక్కకి వత్తిగిలి ఆయన పొట్టమీద చేయి వేసి ఆయన మొహం లోకి చూస్తూ అంది.." అవును బంధించారు కానీ అధికారంతో కాదు.. అనురాగంతో.. మీలాటి అనురాగమూర్తి దొరికితే ఏ స్త్రీ కూడా ఇల్లు కదలడానికి ఇష్టపడదండి.."

"లేదు లక్ష్మి ఈ సమాజ ప్రగతికి స్త్రీ పార్టిసిపేషన్ లేకపోతే దేశం ఇంత త్వరగా ఇంత బాగా అభివృద్ధి చెందేది కాదు.. ఇందిరా గాంధీ దేశాన్ని పధ్నాలుగేళ్ళు పరిపాలించింది కాబట్టే దేశం ఇతర దేశాల ముందు సగర్వంగా

నిలబడింది.. స్త్రీ,పురుషులు ఇద్దరూ రెండు చక్రాల్లాంటి వారు..ఈ సత్యం తెలుసుకోని వారు ఆధిపత్య భావజాలంలో కొట్టుకుపోతున్నారు.. వారు స్త్రీ అయినా కావచ్చు, పురుషుడు అయినా కావచ్చు.. ఎవరూ ఒకరికన్నా అధికులు కారు.. సరే.. కబుర్లేనా సరసాలేమన్నా ఉన్నాయా"

ఆయన మాటల్లో చమత్కారం, నవ్వులో మమకారం చూసి ఆవిడ నవ్వి ఆయనకీ మరింత దగ్గరగా జరిగి " నా మాట మరిచిపోకండి.. వాడికేదన్నా ఒక మార్గం చూడండి " అంది.

"అది రేపటి సంగతి... ఇది ఇప్పటి సంగతి.." సున్నితంగా ఆవిడ పెదవులు అందుకున్నాడు..మృదువుగా గుచ్చుకున్న ఆయన మీసాలు కుడిచేతి వ్రేళ్ళతో సవరిస్తూ ఆయన్ని హత్తుకుపోయింది.

ఇది జరిగి నెలరోజులు గడిచాక ఆయనకీ ఒకరోజు హటాత్తుగా గుర్తొచ్చింది.. ఎందుకంటే ఆ నెలరోజులూ ఆయన రెండుసార్లు విజయవాడ, ఒకసారి హైదరాబాద్ వెళ్లి వచ్చాడు వృత్తిపరమైన పని మీద.

ఆరోజు ఆదివారం.. బాగా అలసి ఉన్నందువల్ల బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేసాక కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు. ఎన్నడూ లేనిది ఆయన అలా వేళకాని వేళలో పడుకోడంతో లక్ష్మికి ఎందుకో అనుమానం కలిగింది. కాసేపు అలసిపోయినట్టున్నారు పడుకోనీ అనుకుంది కానీ, లంచ్ time దాటినా లేవకపోవడంతో తనే వెళ్లి మృదువుగా తట్టి లేపింది.. " ఏమైంది? ఆరోగ్యం బాగానే ఉందా!" అడిగింది.

ఆయన కళ్ళు తెరిచి " టైమెంత" అన్నాడు..

"పన్నెండున్నర దాటింది.. చెప్పండి ఆరోగ్యం బాగానే ఉందా !" అడిగింది.

ఆయన లేచి తలగడ నిలువుగా వేసుకుని దానికి ఆనుకుని కూర్చుంటూ" భేషుగ్గా ఉంది.. కొంచెం అలసిపోయాను అంతే" అన్నాడు ఆవలిస్తూ.

"మరి రాత్రి, పగలు నేరస్తుల వెనకాల తిరిగితే అలసిపోరూ" చిరుకోపంగా అంది ఆవిడ.

"అయితే వదిలేద్దామా వాళ్ళని " నవ్వుతూ అన్నాడు.

"చాల్లెండి.. లేచి మొహం కడుక్కుని రండి బైటికి.. ఈలోగా భోజనానికి సిద్ధం చేస్తాను " అంది మంచం మీద నుంచి లేవబోతూ,,

ఆవిడ చేయి పట్టుకుని గుండెల మీదకి లాక్కుంటూ "నాకు ఆ భోజనం వద్దు.." అన్నాడు కొంటెగా.

“ఊరుకోండి.. అవతల వాడున్నాడు.. అయినా పట్టపగలు సరసాలేంటి “ అంది ముద్దుగా మందలిస్తూ

వాడిపేరు చెప్పగానే ఆయన నిటారుగా అయాడు. “ఏం చేస్తున్నాడు వాడు “ అడిగాడు.

“ ఏం చేస్తాడు.. సాయంత్రాలు మొక్కలకి నీళ్ళు పెడతాడు.. ఉదయం అలా తోటలో తిరుగుతూ కలుపు తీసేస్తాడు.. ఆ తరవాత గదిలోకెళ్ళి ఏవో గీకుతాడు.. “

ఆయన గబుక్కున మంచం దిగాడు.

ఆవిడ డైనింగ్ హాల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

భోజనాలు అయిపోయిన తరవాత చంద్రకాంత్ మహా గదిలోకి వెళ్ళాడు. గదంతా నేలజారిన రంగుల డబ్బాలా ఉంది. ఎక్కడ చూసినా వాడు బొమ్మలు గీసిన ఆర్ట్ paper లు, పెయింట్స్.. బ్రష్ లు, అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న ఆ గది చూసి “ ఏంటిరా ఇది నీటుగా ఉంచుకోలేవూ “ అన్నాడు.

మహాకి ఆయన తన గదిలోకి రావడమే ఒక షాక్.. తన గది పరికించి అలా మందలించడం మరో షాక్ .. ఊహించని రెండు షాక్ లకి సమాధానం చెప్పలేక బిత్తరపోతూ చూసాడు.

వారి మొహంలో భావాలు గమనించిన ఆయన స్వరం మెత్తగా మారింది.. “కొత్తగా ఏం వేసావు?” అడిగాడు.

కొన్ని క్షణాలు సందేహంగా ఆయన మొహంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయాడు. “ చెప్పరా.. అసలేమన్నా వేస్తున్నావా! ఉన్నవి దిద్దుతూ కూర్చున్నావా!” ఆయన మరోసారి హెచ్చరించడంతో గబుక్కున స్టాండ్ కి ఉన్న కాన్వాస్ మీది గుడ్డ తొలగించాడు. ఒక్క క్షణం ఆయన మెదడు మొద్దుబారినట్టు అయింది.

జరీ అంచు ఎర్రని పట్టు చీర, మొహాన నయాపైసంత కుంకుమ బొట్టు, కళ్ళనిండా కాటుక, రెండు వైపుల నుంచీ మెడమీదకి వాలి, ఆమె మెడలోని హారాలతో కబుర్లు చెబుతున్న కనకాంబరాల మాల, మెడ నిండా నగలు..మహాలక్ష్మి లాంటి మహాలక్ష్మి చిత్తరువు.. సజీవంగా చిరునవ్వుతో.. అచ్చు అదే నవ్వు..ఏ మాత్రం తేడాలేదు.. ఎవరిచ్చారు వీడికి ఇంత కళ! ఎవరు నేర్పారు వీడికి ఈ గీతలు ? పేవ్ మెంట్ మీద బొగ్గుతో చేతికి వచ్చిన గీతలు గీస్తూ దారినపోయే వాళ్ళు విసిరిన చిల్లర నాణాలతో బతికిన దిక్కులేని కుర్రవాడేనా వీడు? వీడి చేతిలో ఏదన్న మంత్ర దండం ఉందా! ఇంత అపురూపమైన కళకి వీడే లా వారసుడయాడు? ఆయన అప్రయత్నంగా వాడిని దగ్గరకు తీసుకుని గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకున్నాడు.

మహా కోరుకున్న స్పర్శ రెండోసారి.. ఆ స్పర్శలో వాత్సల్యం, ఆ స్పర్శలో ప్రేమ, ఆ స్పర్శలో ధైర్యం..

ఆయన ఆర్ద్రంగా అన్నాడు.. “ నీకెందుకు వచ్చిందిరా ఈ ఆలోచన? అమ్మగారి బొమ్మ వేయాలని ఎందుకు అనిపించింది?

మహా కళ్ళు వాల్చుకున్నాడు. వాడి కనురెప్పలు అనే వంతెన దాటి కన్నీటి బొట్లు కిందరాలసాగాయి.

“మహా” ఆయన స్వరంలో కించిత్తు ఆందోళన.. ఎందుకు నాన్నా కన్నీళ్లు ? అడిగాడు.

పదేళ్ళ క్రితం ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడి తన తల్లి,తండ్రులను లాక్కెళ్ళిన కెరటాలు మహా లోని మాగాడిని అమాంతం ఎత్తి పడేసినట్టు, మరో వ్యక్తి కెరటాలను చీల్చుకుంటూ నడిచివచ్చినట్టు మాగాడు మహాగా మారాడు.. ఈ మహా చంద్రకాంత్ చెక్కిన శిల్పం.. ఆ శిల్పానికి అమ్మ ప్రేమ అనే అమృతంతో జీవం పోసింది మహాలక్ష్మి .. చిన్న, చిన్న పదాలతో తన మనసులో ఎగసిపడుతున్న భావాలను నెమ్మదిగా వ్యక్తం చేసాడు.

ఆయన అవాక్కై నిలబడి పోయాడు.. అమాయకంగా, మాటలే రానట్టు ఉండే ఈ కుర్రాడిలో ఇన్ని భావాలున్నాయా! స్పందించే మనసుంటే రాయి కూడా పలుకుతుంది కాబోలు.. అయిపొయింది.. మాగాడు మహా గా మారిపోయాడు. వీడు భవిష్యత్తులో మహానుభావుడు అవుతాడు. ఇప్పుడు తన కాళ్ళ మీద తను నిలబడడానికి అతడిని ఆయత్తం చేయాలి. ఇంక తన బాధ్యత అయిపొయింది. ఆ రోజు ఈ అనాధ కుర్రాడిని తీసుకుని వెళ్లి వాడిని మనిషిగా మార్చి ఈ సమాజంలో నిలబెట్టు అని ఆ శ్రీరామ చంద్రుడే చెప్పినట్టు అనిపించింది తనకి. అందుకే ఏమి ఆలోచించకుండా తీసుకువచ్చాడు. తీసుకొచ్చినందుకు రాయిని రత్నంగా మార్చాడు. ఇప్పుడు ఈ రత్నం తన దగ్గర ఉంటే షో కేసులో ప్రదర్శనకి పెట్టినట్టు అవుతుంది. అతనికి బతకగల ధైర్యాన్ని, స్థైర్యాన్ని ఇచ్చి అతని కాళ్ళ మీద అతను నిలబడడానికి మోటివేట్ చేయడం ఇంకో బాధ్యత.. అలా అనుకున్నాక ఆయనకి అది చాలా బరువుగా అనిపించింది.

ఇంక వాడిని ఈ సమాజంలోకి వదిలేయాలి.. ఒక మిస్సైల్ తయారు చేసి, పరీక్షించడానికి అంతరిక్షానికి పంపినట్టు... ఒక రోబో తయారు చేసి, దాని పనితీరుని పరీక్షించినట్టు, ఈ చిత్రకారుడిని వదిలేస్తే ఎలా బతుకుతాడో! లోకం పోకడ తెలుసుకున్నాడు, నాలుగు అక్షరం ముక్కలు నేర్చుకున్నాడు. అద్భుతమైన కళ చేతిలో ఉంది. ఇంక తనంతట తాను బతకాలి. .. బతుకుతాడు ధృడంగా అనుకున్నాడు.

అక్కడి నుంచి వేగంగా కదిలి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు చంద్రకాంత్. ఆయన వెళ్ళిన వైపు తడిసిన కనురెప్పలు విప్పి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు మహా.

ఆ రాత్రి భోజనాలు పూర్తీ అయినతరవాత తన గదిలోకి వెళ్ళిపోతున్న మహాని ఆగమని చెప్పి లాన్ లోకి నడిచాడు చంద్రకాంత్.. మహాలక్ష్మి ఆయనని అనుసరించింది. వాళ్ళిద్దరి వైఖరి విచిత్రంగా, కొత్తగా అనిపించినా దాని అర్థం తెలియని మహా వారితో పాటు లాన్ లోకి నడిచాడు.

నవమి చంద్రుడు బలహీనంగా నవ్వుతున్నాడు. గాలిని చెట్లమధ్య బంధించినట్టు చెట్లు గంభీరంగా నిలిచి ఉన్నాయి.

కూర్చో అన్నాడు చంద్రకాంత్ రెండు చేతులు కట్టుకుని నిలబడిన మహావైపు చూస్తూ.

తటపటాయిస్తూ కేన్ కుర్చీ కొంచెం వెనక్కి జరుపుకుని అంచుల మీద కూర్చున్నాడు.

నువ్వు వేసిన చిత్రం అమ్మకి ఎప్పుడు ఇస్తున్నావు కానుకగా " అడిగాడు చంద్రకాంత్..

మహా చిరునవ్వుతో తననే చూస్తున్న మహాలక్ష్మి వైపు చూసి సిగ్గుగా తలవంచుకున్నాడు.

"నువ్వేమన్నా తప్పు చేసావా! ఎందుకలా తల వంచుకున్నావు?" అడిగాడు ఆయన.

మహా మాట్లాడలేదు. ఆయన నెమ్మదిగా మొదలుపెట్టాడు. .

"మహా ! నువ్వు పెద్దవాడివి అయావు. ఇదివరకటి అయోమయం, అమాయకత్వం అన్నీ పోయి వివేకం, విచక్షణ నీలో కలిగాయి. నీకేం కావాలో, నువ్వేం చేయాలో నీకు తెలుసనీ నేను అనుకుంటున్నాను. నీ చేతిలో ఉన్న విద్యతో నువ్వు ఇప్పుడు ఎవరి మీదా ఆధారపడకుండా నీ అంతట నీవుగా బతకగలవని నా నమ్మకం. వీలైతే నీకు శ్రద్ధ ఉంటే డిస్టెన్స్ ఎడ్యుకేషన్ ద్వారా కనీసం డిగ్రీ తీసుకునే ప్రయత్నం చేయి. నువ్వు ఎంత గొప్ప కళాకారుడివి అయినా విద్యకి ఉన్న గౌరవం వేరు. భవిష్యత్తులో నలుగురిలో తిరగాలన్నా, నలుగురితో మెలగాలన్నా నీకు కమ్యూనికేషన్ చాలా ఇంపార్టెంట్. ప్రస్తుతం సమాజంలో నువ్వు ఏం మాట్లాడుతున్నావు అనే విషయం మీద కన్నా ఎలా మాట్లాడుతున్నావు అనే విషయానికి ప్రాధాన్యత ఇస్తారు. నీ మాటల్లో సంస్కారం ఎంత ముఖ్యమో, స్పష్టత కూడా అంతే ముఖ్యం ... నెమ్మదిగా నీకే తెలుస్తాయి ఈ విషయాలు. చేపని నీళ్ళల్లో వదిలేస్తే అదే ఈదుకుంటూ వెళ్ళిపోతుంది. నువ్వు కూడా అంతే .. కొత్తల్లో భయంగా, బెదురుగా ఉంటుంది. కానీ నెమ్మదిగా బతకడం మొదలు పెడితే గొప్పగా బతికేస్తావు. అందుకే నిన్ను ఇంక ఈ విశాల ప్రపంచంలోకి పంపేయాలని నిశ్చయించుకున్నాను. "

ముగ్ధుడై వింటున్న మహా ఆఖరి మాటలు విని గబుక్కున తలెత్తి చూసాడు. ఆ చూపులో కనిపించిన భయం, బెదురు గమనించిన మహాలక్ష్మి " భయపెట్టకండి " అంది.

“భయం దేనికి? నువ్విప్పుడు పెద్దవాడివి అయావు .. చరణ్ వెళ్లలేదూ! దేశం కాని దేశం వెళ్ళాడు.. నువ్వు ఈ దేశం లోనే ఉంటావు.. మేము కూడా ఇక్కడ కాకపోతే మరోచోట ఇదే దేశంలో ఉంటాము. ఏం కావాలన్నా, ఎప్పుడు కావాలన్నా వచ్చేయచ్చు “

లక్షి కూడా మృదువుగా అంది. “ ఆ దేవుడు నిన్ను మా కుటుంబంతో ఎందుకు కలిపాడో తెలియదు.. కలిపినందుకు సార్ నిన్ను ఒక మనిషిగా తీర్చిదిద్దారు. నువ్వు నీ దారిన బతకగల శక్తిని కలిగించారు అని నేను అనుకుంటున్నాను. నీకిప్పుడు కావాల్సింది నేను బతకగలను అనే ఆత్మవిశ్వాసం. ఎక్కడ, ఎలా ఉన్నా, నేను దర్జాగా సుఖంగా బతకగలను అనే ధైర్యం, నీ మీద నీకు నమ్మకం అవునా!”

వాళ్ళ మాటలు గోదావరి నది మీద నుంచి ఏ మహర్షో వినిపిస్తున్న వేదంలా వినిపించసాగింది.. ఆ మాటల్లో మహత్తు వాడి మీద గొప్ప ప్రభావం చూపించసాగింది.. నేను ఒంటరిగా బ్రతకగలనా ! అని అనుకుంటే ఛాతీ గర్వంతో పొంగిపోసాగింది. అవును బతకాలి.. తనని మనిషిగా మార్చిన ఈ దేవతలకి ఇంకా భారం కాకూడదు.. తలెత్తాడు.. వాడి కళ్ళల్లో అంతులేని ఆత్మ విశ్వాసం..

ఇద్దరికీ చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తూ అన్నాడు. “మీరిద్దరూ నాకు జీవితం అంటే ఏంటో చెప్పారమ్మా.. ఆరోజు చీకటి తప్ప వెలుగుకి అర్థం కూడా తెలియని నన్ను పేవ్ మెంట్ మీద బొగ్గుతో బొమ్మలేసుకుని, చిల్లర నాణాలు పోగుచేసుకుంటూ బతికిన నన్ను ఏ మాత్రం అసహ్యించుకోకుండా తీసుకొచ్చి నాకో పేరు ఇచ్చారు, ఒక నీడ ఇచ్చారు.. అమ్మా, నాన్న, అన్నయ్య అనే బంధువులను ఇచ్చారు.. మనిషిగా నాకో గుర్తింపు ఇచ్చారు. మీరెలా చెబితే అలా చేస్తాను. “

చంద్రకాంత్ కుర్చీ లోంచి లేచి వాడి దగ్గరగా నడిచాడు. మహా కూడా లేచి నిలబడ్డాడు. ఆయన వాడి భుజం తట్టి “శభాష్ ఇది స్పిరిట్ అంటే “ అన్నాడు.

“బతుకుతాను సార్ .. తప్పకుండా బతుకుతాను.. మీరు గర్వంతో తలెత్తుకునేలా బతుకుతాను “ అన్నాడు.

ఆప్యాయంగా నవ్వుతూ అన్నాడు ఆయన. “ఇప్పుడేంటిరా... అప్పుడే బతికావు ... ఎలా బతికాము అనేది కాదు, ఎన్ని గడ్డు సమస్యలు ఎదురైనా బతికామా లేదా అనేది ముఖ్యం. తరవాత ఎలా బతకాలి, ఎందుకు బతకాలి అనేవి ఆలోచించవచ్చు. నువ్వు బతకగలవు.. దేవుడు రెక్కలు ఇచ్చింది ఎగరడానికే... ఎగురు... ఎంత ఎత్తుకి ఎగరగలవో ఎగురు... ఆ ఎత్తు నుంచి మాకు చేయి ఊపు... మా దీవెనలు నీకు ఎప్పుడూ ఉంటాయి.”

మహా అప్రయత్నంగా ఆయన పాదాల మీద పడిపోయి బావురుమన్నాడు.

“ అయ్యయ్యో ... లే , లే ఏంటి నాన్నా ... ఎందుకంత ఎమోషనల్ అవుతున్నావు..” అతని భుజాలు పట్టుకుని లేవదీసి, కళ్ళు తుడుస్తూ అన్నాడాయన “బి బ్రేవ్ ... బి స్ట్రాంగ్ ...”

లక్షి కూడా అంది.. “నీ పేరున బాంక్ ఎకౌంటు లో కొంత డబ్బు ఉంది. కొంతకాలం నీకది సరిపోతుంది. నిజాయితీగా, క్రమశిక్షణగా ఉంటూ మా పేరు నిలబెట్టాలి.”

మహా ఆవిడ పాదాలకు కూడా నమస్కరించాడు.

చంద్రకాంత్ అన్నాడు. “ హైదరాబాద్ లో నా స్నేహితుడు ఉన్నాడు. వాడు నీకేదన్నా హెల్ప్ చేస్తాడు. నిన్ను హైదరాబాదు పంపే ఏర్పాటు చేస్తాను. నీకేదన్నా కావాలంటే నాకు ఫోన్ చేయి. ఫోన్ నెంబర్ ఒక డైరీలో రాసుకో. డైరీ మైంటైన్ చేయి.. నీ మనసులో భావాలు , ఏ రోజు ఏమి చేయాలనుకున్నావు, ఏమి చేసావు వగైరా డైరీలో రాసుకుంటే నీకది ఒక గుర్తుగా ఉంటుంది. మన ఇంటి అడ్రస్, ఫోన్ నెంబర్ రాసుకో..రేపు నీకో డైరీ ఇస్తాను “

“అలాగే “ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ నవ్వాడు మహా..

“గుడ్ బాయ్..” ఆయన మరోసారి వాడి భుజం తట్టి మహాలక్ష్మి వైపు చూసి, లోపలికి వెళ్దాం పద అన్నట్టు తల పంకించాడు. పక్క,పక్కనే కదిలి వెళ్తున్న వాళ్ళిద్దరి రూపాలు వాడి మనసులో ప్రింట్ లా పడిపోయాయి.

మర్నాడు చంద్రకాంత్ ఒక డైరీ మహాకి ఇచ్చి, “ ఇందులో అడ్రస్, ఫోన్ నెంబర్ ఉన్నాయి.. రేపు ప్రయాణానికి సిద్ధం అవు” అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ డైరీ వైపు చూస్తూ అలాగే నిస్తేజంగా నిలబడిపోయాడు మహా.. ఒక్కో పేజీలో తన నూరేళ్ళ జీవిత కథ రాయాలా! అసలు తను నూరేళ్ళు జీవిస్తాడా! ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళిన మరుక్షణం జీవితం భయపెట్టి, తనని తరిమికొడితే ఎక్కడికి వెళ్ళాలి.. తనకి తెలిసింది సముద్రమే.. అదేనా తన చివరి మజిలీ.. రేపటినుంచీ నా జీవితం ఏంటి? నేనేంటి? ఎలా గడుస్తుంది జీవితం!

ఒక్కసారి అతని కళ్ళ ముందు గడచిన జీవితం గిర్రున తిరిగింది.. సముద్ర కెరటాలు, ఆ కెరటాల మీద తండ్రి పక్కన కూర్చుని నావలో ప్రయాణం, నేర్పుగా వల వేయడం నేర్పిస్తున్న తండ్రి, సముద్ర తీరంలో ఇసకలో గీసిన బొమ్మలు.. అలజడి సృష్టించి తన జీవితాన్ని తారుమారు చేసిన తుపాను.. అప్పటి నుంచీ తనకి గుప్పెడు అన్నం పెట్టిన అనేక మంది స్త్రీల చేతులు...ఆదుకుని ఆశ్రయం ఇచ్చి తనకి రెండుకాళ్ళు, రెండు చేతులు, మెదడు ఇచ్చిన చంద్రకాంత్.

మహాతేజ స్వరం రుద్ధమైంది. హటాత్తుగా మాట్లాడడం ఆపేశాడు.. లైట్స్ ఆఫ్ అయినాయి. కెమెరాలు కూడా ఆఫ్ అయినాయి. మేఘన ఆయన వైపు సంకోచంగా చూస్తూ పిలిచింది “సర్ “.

మహాతేజ కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. మంచినీళ్ళు ఇవ్వమన్నట్టు సైగ చేసాడు. వెంటనే గాజు గ్లాసులో నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చాడు అసిస్టంట్. గట గట తాగి గ్లాసు తిరిగి ఇచ్చాడు.

"సర్.. విశ్రాంతి తీసుకుంటారా! మళ్ళీ రేపు పెట్టుకుందాం షూటింగ్.." మేఘన అంది.

తేజ తలాడిస్తూ.. "ఎస్.. ఐ నీడ్ రెస్ట్ " అన్నాడు.

వెంటనే అక్కడ ఉన్న క్రూ అంతా అలర్ట్ అయారు. కెమెరాలు జరిపేసారు. మేఘన లేచి వెళ్లి ఎవరికో ఏదో చెప్పి వచ్చింది.

"రండి సర్ " అంది. తేజ లేచాడు. ఒళ్లు తూలిపోతున్నట్టు అయింది. గబుక్కున కుర్చీ పట్టుకున్నాడు.

"ఆర్ యు ఆల్ రైట్ " కంగారుగా అడిగింది మేఘన..

ఒక కుర్రాడు గబుక్కున వచ్చి చేయి అందించాడు.. "ఒద్దు అన్నట్టు చేత్తో సైగ చేసి, అయాం గుడ్ " అన్నాడు తేజ..

మేఘన ఆయనని కారు దాకా దిగబెట్టి ఆయన కారులో కూర్చున్నాక "గుడ్ నైట్ సర్.. రేపు ఉదయం కాల్ చేస్తాను " అంది.

తలూపాడు. కారు కదిలింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS